

Jaša L. Zlobec

Spomin na mesto

Nevarnost

vogali so daleč in tuji
 ne maram jih in bi rad
 da bi ostali tam nekje proč
 pa se vseeno bližajo

ker ne morem
 pogledati svoji ljubezni v oči
 in ji reči
 daj
 kaj ko bi raje zavila za vogal

Srčna stran

stopiva v senco mi rečeš
 tam je hladno
 tam bo senca najinih obrazov

pa se spomnim ulice
 vse se je dogajalo v senci
 grožnje in udarci
 tihe grožnje nikomur ne povej sicer

nikdar več
 nikdar več ne bo blaga senca
 podpirala mojega telesa
 v opoldanskem soncu
 ne bo je več sence
 ne zame ne zate

Dvorišče

mrzel kamen bel
 oster prereže kožo
 na otroški dlani ko ga stisne
 topel kamen v pesti
 razseka kožo na sencih
 pade po prašnih tleh sam si je kriv
 zakaj je tam stal
 ravno na robu

pobegnem za hišo in hlipam
 te najdem
 v drugem življenju

prepozno
 samo odmev ni ga mogoče prijeti
 ni ga mogoče objeti vanj zahlipati

črni oblak kamnov
 otroške duše so jih metale
 tekla je temna kri
 gosta sladka in zavezana

zmerom kadar dam
 dlan nate
 me ta davna kri oblije

Vrata

vrata so zaprta obrvi so dvignjene
 in hlad zadovoljno pogrinja bele rjuhe

življenje nič več ne velja
 vrata stojijo s koreninami do pekla
 z zidom zlepljena
 brez oken brez ene same najožje line
 nič razpok vse reže zazidane

in midva greva mimo
 kar tako ker sva midva
 po ulici čez toplo mestno trato
 slepa vrata hudobna vrata
 čakajo

in potem slepa okna slepe line

slepe razpoke in slepe reže vse slepo
kam sploh lahko greva

na ulico in v mesto
seveda
treba bo zavihati rokave
si strgati srajco s prsi
in si obrisati solze z lic

Gozd

saj se sliši kot da ni mogoče verjeti
čakal sem te
sredi mesta
ko sem krompir okopaval in seno kopičil
grozdje trgaj
seno kopičil

in sem stopal po cestah
čakal pred semaforji
stiskal zobe pred miličniki
zavijal mimo knjižnic
tja v gozd na hrib
nad mestom

pa sem hodil in hodil
vsak dan v gozd čisto sam
brodil po praproti plezal po kostanjih
in nisem vedel zakaj

dokler te nisem srečal
in sem te srečal in vse
in vse kar sem dotlej noro počel
se je odprlo in razpočilo
in mi vzelo sapo
kot bi objestni otrok z vrha smreke
zviška padel na trda gozdna tla

zgodilo se je
čakal sem te
in prišla si
mesto se je dopolnilo

Konec

za vsakim drevesom stoji nova cesta
 za vsako hišo preži nov pes
 za vsako ograjo zeleni nova trata
 za vsako hišo
 za vsako hišo

ne ustraši se mojih svetlih oči
 mirno me primi okoli ramen
 umolkni in prisluhni
 strah te bo postalo
 kako gluha so drevesa in ceste
 in trate in hiše

naslonila se boš name
 hvala bogu tudi v mestu
 bova preživela

treba bo
 in psi bodo lajali in otroci
 bodo jokali in hiše bodo
 stale in stale

Štuka krvavitijo
 je noči njegove podobna
 skozi dežne hubnosti
 kot spomin
 ujet v zlato luč
 jantarska.